

stor att den i förening med en mängd andra utgifter gör den reguliera ångbåtsfartens fortsättning mellan ofvannämnda orter omöjlig.

Afses det med stadgandet att lots' närvaro skall hindra förbrytelser mot tullförfattningarne, så missbrukas lotsverket till ett för dess egentliga ändamål främmande syfte. Från Malmö äro dessutom ångbåtens turer att anse såsom inrikes, och då godset i Malmö plomberas, finnes alls icke något skäl till den betungande afgiften.

På grund af det anförda vågar jag föreslå:

att Riksdagen ville hos Kongl. Maj:t anhålla om utfärdande af en författning derom, att Svenska, enskilda personer eller bolag tillhörande ångbåtar, som göra regelbundna turer emellan orter å Danska kusterna och Svenska städer, må efter verkställd inklarering anses och behandlas såsom emellan inrikes orter gående fartyg.

Om remiss till Utskott anhålles.

Stockholm den 28 Januari 1870.

P. Staaff.

N:o 170.

Af Herr **P. Staaff:** *Om ändring af 27 § i Kongl. Maj:ts Ordningsstadga för Rikets städer.*

§ 27 i Kongl. Maj:ts Ordningsstadga för Rikets städer, den 24 Mars 1868, lyder sålunda:

”Emot sådana af Öfverståthållare-embetet, Kongl. Maj:ts Befallningshafvande eller Magistrat fastställda eller gifna påbud eller beslut, som i §§ 20, 21 och 23 omförmälas, äfvensom öfver de närmare föreskrifter eller åtgärder, som det i öfrigt enligt denna Stadga tillkommer Magistrat eller Polismyndighet att meddela eller vidtaga, eger den, som anser sin rätt deraf förnärmad eller obehörigen inskränkt, att anföra besvär i den ordning, som för öfverklagande af förvaltande myndighet och embetsverks beslut är bestämd;
gällande

gällande dock, utan hinder af besvär, påbudet, beslutet eller föreskriften till efterrättelse intill dess annorlunda kan varda behörigen förordnad.

Det stadgande, som innefattas i den sednare af mig kursiverade mening, torde nog vara nödvändigt; men i samma mån som det på det näraste kan beröra en mängd enskilda rättsförhållanden, i samma mån bör det tillses att beslutet ej kan missbrukas och begagnas till kränkande af lagligen förvärfvade rättigheter. Såsom det nu är uppställt lämpar det sig lätt till missbrukande, och det har redan missbrukats. Sålunda har det visat sig, hurusom en embetsmyndighet, medelst förelagda höga viten inställt, under nära ett års tid, ett misshagligt industrielt bolags verksamhet, samt beröfvat en annan industriidkare dess rättigheter, och derefter på allt sätt fördröjt och försvårat pröfningen af de deröfver anförda underdåniga besvär, dels genom att dröja med afgifvande af infortrade utlåtanden, dels genom att vid besvärsaktens remitterande åt olika håll icke tillika tillhålla de myndigheter, till hvilka de remitterats, att ofördröjligen fullgöra sin förklaringskyldighet. Denna de administrativa myndigheterna lemnade makt är sålunda af en ganska farlig beskaffenhet; och då jag ej anser mig böra ifrågasätta att, för de skedda missbrukens skull, hela den sålunda förlänade myndigheten skall borttagas, så framt det ej visar sig att missbruken på annat sätt ej kunna förekommas, hemställer jag vördsamt, att omförmälda paragraf måtte erhålla följande tillägg:

”öfverklagas beslutet, åligge det myndighet som detsamma meddelat att, derest besvären med samma myndighet utställas till kommunikation, deröfver inkomma med utlåtande inom en vecka från delfäendet, eller, om verkligt hinder därför möter, inom sagde tid detsamma anmäla och sedermera, om hindret fortfar, vid hvarje veckas slut sådant anmäla. Sker det ej, eller pröfvas hindret ogiltigt, vare klagande sedermera ej pliktig att ställa sig beslutet till efterrättelse förr än detsamma blifvit behörigen pröfvadt och gilladt.”

Om remiss till vederbörligt Utskott anhålles.

Stockholm den 27 Januari 1870.

Pehr Staaff.